

Em biết lỗi rồi...

“Thế bây giờ làm sao? Chơi hay nghỉ?”

“Em bỏ ngay kiểu ăn nói hỗn hào ấy đi!”

À ừ. Nó không do dự:

“Được thôi. Chúng mình chia tay đi. Xin lỗi vì em yêu anh!”

“Hôm nay em trốn học.?” - anh nhắn tin cho nó.

“Sao anh biết?” - nó rep lại.

“Em đi đâu?”

“Megastar. Hôm nay ra phim mới. Em đi với mấy đứa lớp mà. Hôm nay trốn tập thể chứ có phải mình em đâu.”

“Em giỏi nhỉ. Có biết đang là thời điểm nước rút rồi không? Còn mấy tháng nữa là thi Đại Học. Hả?”

“Em xin lỗi. Hì hì”

Mỗi lần làm gì sai, nó đều le lưỡi mà nói câu xin lỗi. Và nó biết mỗi lần như vậy anh đều tha thứ. Nhưng dường như là nó đã nhầm. Nhầm một cách tệ hại.

“Nếu muốn tìm 1 người lập lại kịch bản khoảng thời gian này năm ngoái thì cứ việc.” - anh nhắn lại chỉ có vậy, nhưng nó biết anh đang giận. Nó chột sợ, chột đau đến buốt tim.

“Đúng là em đi tìm nhưng không phải là tìm người thay thế. Em chỉ muốn... chỉ muốn...” - nó viết dang dở nhưng rồi chẳng viết nữa. Nó xóa đi.

“Em xin lỗi. Chồng ời ... Em buồn ngủ lắm rồi. Mai chồng gọi em dậy nhé. Em biết em hư rồi ạ. Chồng tha lỗi cho em làm phúc. Hí hí ... :x~ ...”

“Em đã xin lỗi bao nhiêu lần rồi? Anh không thừa lỗi cho em xin mãi đâu!

Thực ra trong mắt em, anh là cái quái gì vậy?”

Nó bàng hoàng. Anh giận đến thế sao? Anh nổi cáu với nó sao? Chỉ vì một chuyện bé tẹo teo con kiến này hay sao?

Chưa bao giờ anh dám nặng lời với nó. Bởi nó chỉ là một đứa trẻ con, chính nó đã nói với anh điều này trước khi nhận lời yêu anh. Anh biết, anh bảo vì yêu nó, anh chấp nhận hết. Và vì thế, anh sẽ cố gạt cái tự trọng sang một bên, dè cái sĩ diện xuống ngàn nghìn mét đất, làm mọi việc khiến nó vui, để yêu nó.

Ừ thì lớp 12, nó ý thức được tầm quan trọng của việc học. Ai bảo nó đã mạnh mẽ tuyên bố: “Sau này em sẽ đi làm nuôi anh” ... Nhưng anh phải hiểu, sau những áp lực học hành ấy, nó cần chút thời gian thư giãn chứ. Anh chẳng tâm lý thì thôi, lại còn không biết thương, biết nghĩ cho nó. Nó đã xuống nước xin lỗi, anh còn làm mình làm mẩy. Cục tự ái chẹn ngang cổ họng, đắng ngắt. Nó điên cuồng miết những ngón tay nhỏ xinh trên bàn phím điện thoại :

“Thế bây giờ làm sao? Chơi hay nghỉ ?”

“Em bỏ ngay kiểu ăn nói hỗn hào ấy đi!”

À ừ. Nó không do dự:

“Được thôi. Chúng mình chia tay đi. Xin lỗi vì em yêu anh! “

...

Trước khi gặp anh. Nó là một con bé ngỗ ngược. Mải chơi, lười học, quậy phá, đành hanh..., hội tụ đủ những thói hư tật xấu của một đứa trẻ “không thuộc 5 điều Bác Hồ dạy”.

Một lần, thừa lúc bà chị gái đang say “Giấc mơ trưa”, nó “hack” luôn con xe không biển mới mua còn bóng loáng màu sơn của bà ý để rồi “như mây xuống phố”. Lớ ngớ thế nào lại quệt ngay vào “thằng cha mặt thiện” là anh, đang trên đường đi lấy tài liệu cho công ty. Nó hoảng hồn, nghĩ bụng kiểu gì cũng ăn một tràng giang đại hải từ “nạn nhân”, vợ vẫn còn phải đền cho “lão” nữa ấy chứ. Đang định mở miệng: “Anh ơi em đi vội không mang tiền, anh

cho em xin lỗi...” Thì đã thấy “lão” lù lù trước mặt, nhìn nó bằng ánh mắt lo lắng :

- Anh xin lỗi, có sao không em?

Nó tròn mắt, nghĩ thầm :

- Ô hô... Thời thế đảo điên rồi...

Đấy. Thế là quen. Ít lâu sau thì yêu. Yêu nhau nhiều lắm.

Anh – bằng tất cả suy nghĩ của một người lớn hơn 6 tuổi, yêu nó tha thiết. Nó – đã có bằng cử nhân mẫu giáo, và tính cách thì cũng chỉ xấp xỉ hơn các em mẫu giáo một tẹo. Anh đang cố gắng làm gia sư cho cái bản chất của nó dần dần đến cấp I, cấp II, cấp II và lên được Đại học luôn thì tốt! Nhờ anh và tình yêu của anh, nó đã thay đổi rất nhiều. Chịu khó học hành, biết suy nghĩ chín chắn hơn, vâng lời, lễ phép ...

Có lẽ bố mẹ nó cũng phải biết ơn anh lắm. Cũng vì anh khéo léo, luôn biết bản ban nó nhẹ nhàng, đúng mực.. Vậy mà lần này ...

Ngày thứ nhất sau khi chia tay.

“Anh! Em muốn đi ăn kem.” - Tin nhắn gửi đi. Nó hoảng hồn vì chợt nhận ra “Đã chia tay rồi mà”. Có lẽ việc mè nheo anh mỗi ngày đã trở thành cái “thú vui tao nhã” của nó. Rồi nó dặn lòng mình, từ từ cũng sẽ quen thôi ...

“Hôm nay anh bận” - Giật mình khi thấy anh rep lại. Ngắn gọn, xúc tích, “đi sâu vào lòng người”. Nó cười cay đắng.

Ngày thứ hai sau khi chia tay.

Tự thưởng cho mình một buổi shopping đã đời. Quần áo, giày dép lấn át nỗi nhớ anh một chút. Lúc về nhà lại cồn cào nôn nao...

Soi gương. Nó nhìn lại bản thân nó. Lại cười. Nó tự nhủ với đứa con gái đang đứng trong gương:

- Cười gì mà cười? Xem cái mặt kìa, làm như hạnh phúc lắm ý!

Ngày thứ ba sau khi chia tay.

Đi học về, online. Gặp thằng em nhận quen trên mạng. 2 chị em thì nhau chém gió ầm ầm, cười đồ cả ghế. Thằng em nhờ nó dạy cách để cửa ... cô giáo dạy Tiếng Anh. Nó nhiệt tình chỉ bảo. Chợt nhớ ra ngày trước cứ cố vun cho anh với con bé hàng xóm, còn định giúp anh “thành đôi thành lứa” với bé ấy nữa chứ. Thật may là anh đã không đồng ý. Lòng nó chợt se lại ...

Ngày thứ tư sau khi chia tay.

Nó chán thật sự, cũng chả biết chán gì. Nó đôi khi vẫn thế. Nằm quăng quật, dầy vò cái điện thoại. Hết đi ra rồi lại đi vào, đứng lên rồi lại nằm xuống. Nó nhớ anh, quay cuồng đầu óc. Có lẽ nó sai rồi ... Anh mắng nó cũng vì muốn tốt cho nó, đâu phải anh ghét bỏ? Sao lại có thể giận đối anh cơ chứ. Bất giác nó nghe thấy tiếng anh:

- Có chuyện gì không em?

- Không!... - nó giật mình khi nhận ra đã vô thức gọi cho anh. - À có. Em đang buồn. Anh hát cho em nghe nhé.- Nó vẫn luôn muốn vậy. Muốn ngồi nghe anh hát để gột rửa hết nỗi buồn của nó.

- Ừ. Vậy đợi anh ra ban công nhé!

Nó to mắt khi thấy anh chả gất lên với nó chút nào như nó đã tưởng tượng.

- Dạ! Thôi ạ ... Anh ngủ đi. - Nó tắt máy.

Ngày thứ năm sau khi chia tay.

Hôm nay nó không đi học. Cũng không làm gì cả. Chỉ nằm bẹp trên giường. Chả ai biết nước mắt nó làm ướt cái gối. Nó nhớ anh. Nhớ phát ốm. Nhưng lại chẳng dám gọi anh như hôm qua, nó biết anh đang đi làm.

Ngày thứ sáu sau khi chia tay.

Sớm ngày ra đã thấy thằng em nhận nhắn tin hỏi thăm sức khỏe, “tại mấy hôm nay không thấy chị online”. Nó chả sao cả, bình thường vẫn thế.

Tin thứ 2 từ thằng em: “Chị ơi, chị có yêu em không? Hì hì”

Nó lặng thinh. Sống mũi cay cay. Trước kia hình như cũng có người hỏi nó câu này. Lục lọi cái mớ hỗn độn tạp nham trong óc nó, tất cả những vui buồn của nó đều do anh tạo nên. Vậy mà nó lại đòi chia tay trong khi công việc của anh bộn bề, vẫn không quên dành nhiều yêu thương cho nó. Nó thấy mình ích kỉ.

Ngày thứ bảy sau khi chia tay.

- Anh ơi.

- Sao nào?

- Em đang ở dưới nhà anh.

- Đợi anh xuống.

Anh vội vã chạy ra mở cổng. Như sợ đợi lâu chút nữa thì nó sẽ biến mất mãi mãi. Nó đứng đó. Mắt mũi đỏ tưng bừng. Vừa thấy anh, nó chột òa khóc. Anh bối rối ôm nó vào lòng :

- Sao thế này? Ai bắt nạt em?

- Anh ơi ...! – Nó mếu máo – Em xin lỗi ... Em sai rồi ... Huuuuhhuuhh...

Anh phì cười, xoa đầu nó :

- Ủ ừ ... biết rồi ... Nín đi không hàng xóm người ta lại tưởng anh đánh em bây giờ...

- Anh này...

- Sao nữa?

- Anh vẫn yêu em chứ ?

- Biết rồi còn hỏi!

- Không! Anh nói cơ...

Ngoài kia, đông đang về.